

Arrest

nr. 29 062 van 25 juni 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 8 april 2009 houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een E.U.-onderdaan.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat H. VAN NIJVERSEEL verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché G. DESNYDER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Bulgarije afkomstig te zijn en van Roma origine te zijn.

Op 20 april 2006 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 2 mei 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker keerde terug naar Bulgarije.

Op 10 maart 2009 dient verzoeker een nieuwe asielaanvraag in.

Op 30 maart 2009 wordt het dossier door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoeker wordt op 7 april 2009 verhoord.

Op 8 april 2009 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van een asielaanvraag in hoofde van een EU-onderdaan. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“ (...)

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 3 & 6) dat, toen A. 's nachts uw huis was binnengedrongen en uw vrouw probeerde te verkrachten, u hem neerstak met een mes. Hierna ontvluchtte u samen met uw gezin 's ochtend jullie land van herkomst, U verklaart dat u geen beroep deed op de politie omdat u vreesde naar de gevangenis te worden gestuurd voor het neersteken van A. Ook uw vrouw stelt (CGVS vrouw p. 4) dat jullie niet naar de politie gingen uit vrees dat u zou worden opgesloten. Er moet worden opgemerkt dat deze motivering waarom u geen aangifte deed bij de bevoegde autoriteiten van dit incident ontoereikend is. U ging ermee akkoord dat u handelde om uw vrouw te verdedigen en u ging er eveneens mee akkoord dat de politie dit misschien zou aanvaarden en u geen straf zou krijgen. Aldus maakt u niet aannemelijk dat u niet op de bescherming van de Bulgaarse autoriteiten zou kunnen rekenen. Ook uw vrouw ging ermee akkoord dat het zou kunnen dat u door de Bulgaarse autoriteiten in het gelijk zou worden gesteld maar stelt dat jullie eveneens schrik hadden van de familie van A. Deze motivatie om geen bescherming te zoeken bij de bevoegde autoriteiten van uw land kan evenmin worden aanvaard. Er kan immers verwacht worden van iemand die meent uit wettige zelfverdediging te hebben gehandeld dat hij, ondanks het feit dat hij schrik heeft voor de familie van A., probeert om met alle mogelijke middelen de bescherming van de overheid te verkrijgen voor zijn problemen.

Verder moet worden vastgesteld dat u en uw vrouw na jullie vertrek uit Bulgarije ongeveer 2 à 3 maanden illegaal in Duitsland verbleven waar u in het zwart in de bouw werkte (CGVS p. 2 & 7; CGVS vrouw p. 3). U verklaart (CGVS p. 8) dat u geen asiel aanvraag in Duitsland omdat uw kennissen u daar niks hebben over gezegd. Uw vrouw stelt (CGVS vrouw p. 5) dat jullie er geen asiel aanvragen omdat jullie niet wisten waar jullie daarvoor naartoe moesten gaan en dat jullie ook de taal niet spreken. Deze motiveringen zijn uiteraard onafdoende. Van een persoon die zijn land ontvlucht mag er immers verwacht worden dat deze kandidaat-vluchteling bij het betreden van een veilig derde land zich zo snel mogelijk informeert over de wijze hoe hij in dat land bescherming kan bekomen. Aangezien jullie er echter de voorkeur aan gaven om enkele maanden illegaal in Duitsland te blijven wordt de ernst van jullie beweerd vrees voor vervolging of jullie risico op het lijden van ernstige schade op zwaarwichtige wijze ondermijnd.

Ook moet worden opgemerkt dat uw verklaringen en deze van uw vrouw een tegenstrijdigheid bevatten inzake hoe jullie hebben vernomen dat de broers van A. jullie zochten in Duitsland, U verklaart (CGVS p. 7) dat uw zus de twee broers van A. tegenkwam, dat er ruzie ontstond en de broers zeiden dat ze wisten dat u bij haar verbleef en u er zouden komen doden. Uw vrouw daarentegen stelt (CGVS vrouw p. 4-5) dat u via de oudere zus van A. vernam dat zijn twee broers u zochten en wilden vermoorden of slaan. Uw vrouw stelt uitdrukkelijk dat uw zus deze twee broers nooit heeft ontmoet en er aldus nooit problemen mee heeft gehad. Aangezien het gegeven dat de twee broers in Duitsland waren de concrete reden is van jullie komst naar België, is deze tegenstrijdigheid ernstig te noemen.

Ten slotte blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 2 & 8) en deze van uw vrouw (CGVS vrouw p. 5) dat jullie op 20 februari 2009 in België aankwamen en pas op 10 maart 2009 jullie asielprocedure hebben gestart. Redelijkerwijze kan er van een kandidaat-vluchteling verwacht worden dat die een asielaanvraag indient kort na aankomst in België. Temeer daar het jullie tweede asielaanvraag in België betreft. Jullie motivering dat de auto door de politie in beslag was genomen en dat jullie dit eerst in orde wilden krijgen is bijgevolg geen ernstige uitleg. Deze houding getuigt in jullie hoofde evenmin van een vrees zoals omschreven in de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen

dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u aangebrachte documenten (identiteitskaart, rijbewijs, en een proces verbaal van de politie van Elsene) bevatten louter gegevens over u en uw wagen, en kunnen aldus bovenstaande conclusie niet wijzigen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen. (...)

2. Over de rechtspleging

In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker *'het dossier terug te sturen naar het CGVS voor een eerlijke behandeling'*.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet op als annulatierechter. Hij kan derhalve enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om een dossier terug te sturen naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker geeft aan zich niet te kunnen verzoenen met de motivering van de bestreden beslissing en hij meent dat de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onterecht genomen werd en deze voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht en benadrukt dat de bestreden beslissing vaag, nietszeggend en in feite een loutere stijlformule is en dat voornoemde beslissing bovendien geen rekening heeft gehouden met het Kinderrechtenverdrag. Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen. Hij meent dat gelet op de moeilijke levensomstandigheden voor Roma's en vooral gelet op de problemen die zijn levenspartner diende te ondergaan, het geheel onredelijk is om te stellen dat hij en zijn gezin geen risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade ed.

Verzoeker bekritiseert de motivering waar die stelt wat volgt:

"(...)

Er kan immers verwacht worden van iemand die meent uit wettige zelfverdediging te hebben gehandeld dat hij, ondanks het feit dat hij schrik heeft voor de familie van A., probeert om met alle mogelijke middelen de bescherming van de overheid te verkrijgen voor zijn problemen.

(...)"

Verzoeker is van mening dat dit inderdaad kan verwacht worden maar stelt zich de vraag of dit ook kan verwacht worden van een Roma. Hij stelt dat het bovendien voor iedereen aannemelijk is dat zij het niet durfden uit vrees voor nog meer en nog ergere problemen in het geval zij niet geloofd zouden worden. Verzoeker meent ook dat het feit dat hij geen asiel aanvraag in Duitsland hem moeilijk ten laste kan worden gelegd. Hij wijst erop dat hij laaggeschoold is en niet op de hoogte was van de mogelijkheid tot aanvraag van asiel, waardoor hij ook niet de nodige stappen ondernam, dat zolang hij niet bedreigd werd dat voor hem voldoende was. Verder poneert hij ook dat het werken zonder papieren en dergelijke een Roma ook niet kwalijk kan genomen worden, daar deze amper papieren krijgen eender waar zij zich

vestigen. Verzoeker wijst erop dat uit de bij zijn inleidend verzoekschrift gevoegde documentatie, hetgeen een zeer kleine fractie is van alle informatie die er over de problemen met Roma's te vinden zijn, zeer duidelijk blijkt dat er wel degelijk ernstige problemen bestaan en dat zelfs in de meest ontwikkelde landen van Europa de elementaire mensenrechten met de voeten getreden worden als het Roma's betreft. Verzoeker meent dat het om deze redenen dan ook aannemelijk is dat hij wel degelijk een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekers kritiek dat de bestreden beslissing vaag, nietszeggend en in feite een loutere stijlformule is, kan geenszins worden gevolgd. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont duidelijk aan dat de bestreden beslissing op een omstandige en concrete wijze weergeeft waarom de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging wordt genomen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt immers niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en wordt er uitvoerig en op een gedetailleerde wijze uiteengezet waarom in hoofde van verzoeker de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker bekritiseert de verschillende motieven waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verder is verzoeker van mening dat de Commissaris-generaal onredelijk tot zijn besluit gekomen is, dat gelet op de moeilijke levensomstandigheden voor Roma's en vooral gelet op de problemen die zijn levenspartner diende te ondergaan, het geheel onredelijk is te stellen dat zij geen risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade. Hij bekritiseert de motivering waar die stelt dat kan verwacht worden dat hij probeert om met alle mogelijke middelen de bescherming van de overheid te verkrijgen voor zijn problemen. Hij vraagt zich af of dit ook van Roma's kan verwacht worden en stelt dat het aannemelijk is dat zij niet durfden uit vrees voor meer problemen in geval niet geloofd te worden. Verzoeker meent ook dat het feit dat hij geen asiel aanvraag in Duitsland hem niet ten laste kan gelegd worden daar hij niet op de hoogte was van de mogelijkheid asiel aan te vragen. Hij meent ook dat het werken zonder papieren en dergelijke een Roma niet kwalijk kan worden genomen, daar zij moeilijk papieren kunnen verkrijgen. Met verwijzing naar documentatie poneert verzoeker dat er ernstige problemen bestaan en dat de

mensenrechten met de voeten worden getreden in Europa als het Roma's betreft. Hij concludeert dat het aldus wel aannemelijk is dat hij een reëel risico loopt op lijden van ernstige schade.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Waar verzoeker van mening is dat de Commissaris-generaal onredelijk tot zijn besluit gekomen is, dat gelet op de moeilijke levensomstandigheden voor Roma's en vooral gelet op de problemen die zijn levenspartner diende te ondergaan, het geheel onredelijk is te stellen dat zij geen risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade, kan hij niet gevolgd worden. De verwerende partij motiveerde afdoende, zoals blijkt uit de bestreden beslissing waarom zij van mening is dat, mede gelet op de ingeroepen grieven, verzoeker en zijn gezin geen risico lopen op lijden van ernstige schade. Verzoeker zet niet duidelijk uiteen waaruit de onredelijkheid bestaat. Het feit dat verzoeker het niet eens is met gevolgtrekkingen van de Commissaris-generaal volstaat evenwel niet om de aangevoerde schendingen aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker de motivering bekritiseert op het punt waar die stelt dat kan verwacht worden dat hij probeert om met alle mogelijke middelen de bescherming van de overheid te verkrijgen voor zijn problemen en verzoeker zich afvraagt of dit ook van Roma's kan verwacht worden en stelt dat het aannemelijk is dat zij niet durfden uit vrees voor meer problemen in geval niet geloofd te worden, kan hij niet gevolgd worden. Immers motiveerde de verwerende partij dienaangaande wat volgt:

“ Uit uw verklaringen (CGVS, p. 3 en 6) dat, toen A. 's nachts uw huis was binnengedrongen en uw vrouw probeerde te verkrachten, u hem neerstak met een mes. Hierna ontvluchtte u samen met uw gezin 's ochtend jullie land van herkomst. U verklaart dat u geen beroep deed op de politie omdat u vreesde naar de gevangenis te worden gestuurd voor het neersteken van A. Ook uw vrouw stelt (CGVS vrouw, p.4) dat jullie niet naar de politie gingen uit vrees dat u zou worden opgesloten. Er moet worden opgemerkt dat deze motivering waarom u geen aangifte deed bij de bevoegde autoriteiten van dit incident ontoereikend is. U ging ermee akkoord dat u handelde om uw vrouw te verdedigen en u ging er eveneens mee akkoord dat de politie dit misschien zou aanvaarden en u geen straf zou krijgen. Aldus maakt u niet aannemelijk dat u niet op de bescherming van de Bulgaarse autoriteiten zou kunnen rekenen. Ook uw vrouw ging ermee akkoord dat het zou kunnen dat u door de Bulgaarse autoriteiten in het gelijk zou worden gesteld maar stelt dat jullie eveneens schrik hadden van de familie van A. Deze motivatie om geen bescherming te zoeken bij de bevoegde autoriteiten van uw land kan evenmin aanvaard worden. Er kan immers verwacht worden van iemand die meent uit wettige zelfverdediging te hebben gehandeld dat hij, ondanks het feit dat hij schrik heeft voor de familie van A, probeert om met alle mogelijke middelen de bescherming van de overheid te verkrijgen voor zijn problemen.”

Waar verzoeker zich afvraagt of ook van een Roma kan verwacht worden dat hij probeert om met alle mogelijke middelen de bescherming van de overheid te verkrijgen voor zijn problemen, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de gehoren van verzoeker en zijn partner die gebeurden op het Commissariaat-generaal, de vragenlijst ingevuld voor het Commissariaat-generaal en het interview dat geschiedde bij Dienst Vreemdelingenzaken, nergens blijkt dat verzoeker en zijn partner hun Roma-origine inriepen als reden voor de vermeende moeilijkheden of angsten bij het vragen of krijgen van bijstand van de overheden, zodat hij ter gelegenheid van zijn verzoekschrift zijn Roma-origine niet dienstig naar voren kan schuiven als probleem bij het verkrijgen van bescherming door de bevoegde overheden. Bovendien is het louter vermelden van de Roma-origine onvoldoende om een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aan te tonen. In zoverre verzoeker lijkt te stellen dat hij omwille van zijn origine niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Bulgaarse autoriteiten, wijst de Raad erop dat de partner van verzoeker verklaarde dat zij zelf nooit problemen hebben gehad met de Bulgaarse politie. Verzoeker zelf ging akkoord dat de politie dit (wettige zelfverdediging) zou aanvaarden en dat hij geen straf zou krijgen, zoals te lezen valt in de bestreden beslissing en niet betwist wordt door verzoeker. De Raad dient bijgevolg vast te stellen dat verzoekers bewering dat het aannemelijk is dat zij niet durfden naar de politie gaan uit vrees voor meer problemen

niet kan gevolgd worden, nu zij zelf, zoals in de bestreden beslissing opgemerkt en niet betwist door verzoeker, nog geen problemen kenden met de politie en er mee akkoord gaan dat het zou kunnen dat verzoeker door de Bulgaarse autoriteiten in het gelijk zou worden gesteld. Verzoeker maakt zijn stelling aldus niet aannemelijk.

De Raad wijst er ter volledigheid op dat het zoeken van bescherming in het land van herkomst een voorwaarde is om als vluchteling erkend te worden zoals bepaald in artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, waarnaar verwezen wordt in artikel 48/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Waar verzoeker vervolgens, met verwijzing naar documentatie, poneert dat er ernstige problemen bestaan en dat de mensenrechten met de voeten worden getreden in Europa als het Roma's betreft, stelt de Raad vast, gelet op voorgaande waarin er wordt opgeduid dat verzoeker en zijn partner hun Roma-origine nooit inriepen als reden voor de vermeende moeilijkheden of angsten bij het vragen of krijgen van bijstand van de overheden, dat verzoeker eveneens deze kritiek niet dienstig kan voeren. Pas ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift laat verzoeker uitschijnen dat er bijkomende problemen zijn door zijn Roma-origine, zodat dit absoluut niet gekend was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de Commissaris-generaal niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden. Waar verzoeker dienaangaande verwijst naar documentatie in verband Roma's, wijst de Raad erop dat verzoeker deze informatie niet toepast op zijn eigen situatie en dit ook niet kan doen, gezien uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker tijdens de gehoren verklaarde nooit problemen te hebben gehad met de politie en zelfs akkoord ging dat hij door de Bulgaarse autoriteiten zou kunnen in het gelijk gesteld worden.

Waar verzoeker kritiek uit op de motivering waar die stelt dat verzoeker in het zwart werkte en dienaangaande meent dat dit feit een Roma niet kwalijk kan genomen worden, daar zij moeilijk papieren kunnen krijgen, stelt de Raad vast dat de voornoemde kritiek niet dienstig is nu het zwartwerk een pure vaststelling is in de motivering van de bestreden beslissing waaraan geen gevolgen gekoppeld worden.

Waar verzoeker ook nog meent dat het feit dat hij geen asiel aanvraag in Duitsland hem niet ten laste kan gelegd worden daar hij niet op de hoogte was van de mogelijkheid asiel aan te vragen, stelt de Raad vast dat de verwerende partij dienaangaande terecht motiveerde dat de gegeven motivering voor het niet indienen van een asielaanvraag in Duitsland, geen weet ervan – niet weten waar – de taal niet spreken, niet afdoende is. Vervolgens motiveerde zij ook terecht wat volgt:

“Van een persoon die zijn land ontvlucht mag er immers verwacht worden dat deze kandidaat-vluchteling bij het betreden van een veilig derde land zich zo snel mogelijk informeert over de wijze hoe hij in dat land bescherming kan bekomen. Aangezien jullie er echter de voorkeur aan gaven om enkele maanden illegaal in Duitsland te blijven wordt de ernst van jullie beweerde vrees voor vervolging op jullie risico op het lijden van ernstige schade op zwaarwichtige wijze ondermijnd.”

Aldus heeft de verwerende partij gemotiveerd dat de uitleg dat verzoeker niet op de hoogte was van de mogelijkheid asiel aan te vragen, niet afdoende is en wel om de hierboven geciteerde reden. Zoals reeds gesteld, is de Raad enkel bevoegd tot een wettigheidstoetsing en vermag hij niet zijn beoordeling in de plaats stellen van die van de administratieve overheid. Het feit dat de verwerende partij meent dat het gegeven dat verzoeker niet op de hoogte was van de mogelijkheid om asiel aan te vragen, niet afdoende is, komt de Raad niet onredelijk voor. Van een persoon die zijn land ontvlucht, zelfs iemand met een geringe opleiding, kan redelijkerwijze verwacht worden dat deze asielzoeker bij het betreden van een veilig derde land zich zo snel mogelijk informeert over de wijze hoe hij in dat land bescherming kan verkrijgen. Aangezien verzoeker er de voorkeur aan gaf om enkele maanden illegaal in Duitsland te blijven, hetgeen hij overigens niet betwist, is het redelijk te stellen dat de ernst van zijn beweerde vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade, op zwaarwichtige wijze wordt ondermijnd. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de verwerende partij volstaat niet om de aangevoerde schendingen aannemelijk te maken.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij op basis van de haar gekende feiten, op een correcte en redelijke wijze kon vaststellen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker stelt dat er geen rekening werd gehouden met het Kinderrechtenverdrag, verzuimt hij in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing diende rekening te houden met het Kinderrechtenverdrag, welk artikel van het voornoemd verdrag hij geschonden acht of op welke wijze de bestreden beslissing voornoemd verdrag schendt, zodat het middel betreffende de schending van voormelde bepaling onontvankelijk is.

Wat betreft de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, verzuimt verzoeker in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, zodat het middel betreffende de schending van voormelde bepalingen onontvankelijk is.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juni tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU